

zasebnim, ponekad i naizmjeničnim, vokalnim i instrumentalnim izvedbama određenog napjeva, pri kojima se nikad ne razvija *dvostruka* dijafonija.

Ovim prigovorima mogli bismo dodati i neke, na sreću ne česte, propuste koji se odnose na uvijek osjetljiva pitanja etničkih naziva i državne pripadnosti pojedinih regija. Premda je vidljivo nastojanje autorâ da u tom pogledu budu što pažljiviji i precizniji, ipak se na jednom mjestu pojavljuje "fantomski" narod Srbohrvati ("Serbokroaten", str. 98.), a Istra spominje kao da nema nikakve veze s Hrvatskom ("In Kroatien, Bosnien, Makedonien, Serbien und Istrien...", str. 317.).

S obzirom da prostor predviđen za samo informativni prikaz ove knjige ne dopušta osvrt na još neke detalje koji govore o tome koliko nas svijet doista (ne) poznaje, preostaje mi zaključiti da ukupnom slikom koju ovo izdanje pruža o folklornoj glazbi Hrvatske, ali i o hrvatskoj etnomuzikologiji, ne možemo biti zadovoljni, no, moramo priznati, ona je u skladu s informacijama koje su o nama raspoložive na svjetskim jezicima.

Grozdana MAROŠEVIĆ

Alida Sokolović, L'jepo pje-va za lugom djevojka. Iz folklorne glazbe okolice Čazme, Fond kulture općine Čazma, Bjelovar 1993., 184 str.

Moslavački kraj jedno je od najslabije istraženih glazbenofolklornih krajeva Hrvatske, a segment instrumentalne glazbene prakse i glazbala zastupljen je u istraživanjima i objavljenim stručnim radovima doista u malom broju. Oba nepokrivena područja hrvatske etnomuzikologije svojim istraživačkim

radom počinje doticati Alida Sokolović. Ako tome pribrojimo i pristup koji, na primjeru glazbene komponente svadbi, smjera na praćenje ne samo starinskih oblika, nego i suvremene žive glazbene prakse, obuhvatili smo sve tri osnovne značajke koje njezinu knjigu o folklornoj glazbi u okolici Čazme čine vrijednim prilogom hrvatskoj etnomuzikologiji.

U poglavlju o tradicijskim glazbalima najveća je pozornost posvećena najzastupljenijoj skupini aerofonih glazbala, koje autorica sistematizira s obzirom na način proizvođenja zvuka (slijedom poznate Hornbostel-Sachsove klasifikacije glazbala), ali predlaže i podjelu s obzirom na stupanj obrade materijala. Zatim donosi opis 14 glazbala kod kojih razmatra pitanje nazivlja, načina izrade, tehnika sviranja i zvučnih mogućnosti, repertoara, funkcije i rasprostranjenosti te navodi zanimljive opaske o društvenom položaju svirača i o uobičajenim izvodilačkim sastavima od druge polovice 19. stoljeća do danas.

Vokalnu glazbu autorica je pratila u selima Križic i Miklouš. Na temelju starijih zapisa, ali i vlastitih istraživanja, daje pregled pjesama vezanih uz godišnji ciklus običaja i uz običaje životnog ciklusa te izrađuje etnomuzikološki analitički pregled napjeva što ih je sama prikupila. Valja međutim pripomenuti da se posebice u ovome poglavlju autorica ne odnosi dovoljno kritički prema izvorima i korištenim analitičkim modelima. Ona ih preuzima, a da ne komentira barem razloge zašto ih drži valjanima, a kamoli da ih pobliže analizira i dalje razvija. Autorica piše unekoliko preškrto, ne razvija misao, nego se koncentrira na iznošenje podataka strukturiranih u kratka podpoglavlja ili još manje tekstovne cjeline.

Najzanimljivije je poglavlje o glazbi u sklopu svadbenih običaja, gdje autorica uspoređuje prikaze osnovnih faza svadbi u drugoj polovici 19. stoljeća sa suvremenim svadbama, o kojima govori iz motrišta promatrača, ali i sudionika.

Naila CERIBAŠIĆ